

LBRIS

We know
books

STEPHANIE BERZAN

ACOLO UNDE SE
UNEȘTE CERUL
CU PĂMÂNTUL

//bestseller

Chișinău • București

2022

Nu judeca, nicicând, după
aparențe,
nimeni nu cunoaște ce se
ascunde în interiorul tainic
și ferit de lume al cugetului
omenesc.

1

Un singur vis: fericirea voastră

Masca

Camera, care mi s-a spus că ne aparține, era extrem de mică și îngustă, dar tot atât de fermecătoare și plină de taine. Era prima zi când mă aflu în acel loc misterios și am analizat cu luare-aminte încăperea: oglinzile înșirate câte două pe partea dreaptă și pe partea stângă, cât și covorul roșu, catifelat, în capătul căruia se afla a cincea oglindă. Am pășit puțin stânjenită pe mătasea moale și m-am oprit la prima cristalizare a imaginilor. În sticla transparentă se reflecta imaginea unei fete: un chip angelic cu păr blond și ochi albaștri de o nuanță deschisă, în care se citea o pustietate imensă, un gol devastator; lipsiți de mobilitate, ochii fetei erau ațintiți undeva. Un vâl de tristețe s-a așternut peste masca aurie pe care o purtam, pentru că era imposibil să nu fii afectat de acea privire orientată spre nicăieri. Dar am înlăturat vâlul îndată, nu puteam să permit emoțiilor să pună stăpânire pe mine, trebuia să fiu rece și calculată cu acei al căror destin era în mâinile mele, cel puțin așa mi s-a spus, dar știam că unei tinere asemenea mie, care a trecut prin chinuri groaznice, îi era cu neputință să nu simtă empatie față de durerile altora. Pe rama de lemn a oglinzii era scris cu litere aurite numele fetei: Alice Clark. În cele din urmă, mi-am continuat calea, contemplând frumusețea unei alte persoane. Era vorba de un băiat pe nume Rocky Taylor. Cu păr șaten deschis, cărlionțat, în care câteva șuvițe blonde se împleteau neuniform cu celelalte, cu ochi pătrunzători, nostalgici, de un albastru-gri, cu buze rozalii și puhave,

avea aspectul unui melancolic, a unui poet. „*Drăguț*”, a răsunat în ecoul gândurilor mele. Următoare operă de artă aparținerea unui alt adolescent, Adam Hill. Grimasa pe care și-a pus-o pe față m-a făcut fără să vreau să râd în hohote - lucru ciudat pentru că nu îmi încălcam prea lesne pasivitatea obișnuită. Pe lângă această schimonoseală amuzantă, pe care cred că deseori o mima, i-am remarcat părul brunet ciufulit și culoarea verde a irisului care abia-abia se întrezărea în ochii lui mijiiți și, în același timp, zâmbitori. Totuși, nuanța era extrem de intensă și aceasta se observa fără prea multă încordare. Era o bucurie falsă și acel verde accentuat trăda acest lucru. Este inexplicabil faptul cum am reușit să citesc ceea ce el spunea fără cuvinte. O atracție incertă m-a împus să-i ating chipul, dar îndată ce am făcut-o, o crăpătură din oglindă mi-a rănit degetul.

— Ce-i asta? m-am adresat eu speriată unui obiect neînsuflețit, dar de fapt vorbisem cu „lumea viselor” care m-a și adus în acel loc.

Apărătoarea nu are voie să se atingă de întruchiparea vieții lor acestor cinci adolescenți. Ți-ai înțepat degetul, fiindcă prea multe crăpături brăzdează aceste oglinzi.

A fost răspunsul pe care l-am citit pe peretele din dreapta mea.

— Ce înseamnă ele? Sunt într-adevăr atât de numeroase, încât trăsăturile fețelor lor par vag conturate.

Momentele care le-au pricinuit durere.

„*Atât de mult au suferit?*”, mi-am zis în sinea mea. „*La fel ca și mine... Noi toți eram niște tineri captivi în plasa noduroasă a nenorocirii.*”

Am lăsat în urmă băiatul vesel și, totuși, necăjit. Dar dinaintea ochilor mi-a răsărit încă un tânăr. Avea o înfățișare obișnuită, nu pot să spun că avea trăsături ieșite din comun, era doar un copil simpatic cu păr brunet și ochi albaștri. **Însă, cu toate acestea, avea ceva special, ce te fermeca, emanând o aură care te făcea să nu-i uiți chipul în veci. Poate seriozitatea și răceala aparentă din privire, ascunzând în ea note răzlețe de blândețe și empatie, constituia motivul pentru care te simțeai atras. Aven carismă cu siguranță și am apreciat încântată această calitate a lui.** „Ryan Fos-

ter”, am mângâiat ușor literele de pe plăcuța de lemn. Apoi m-am poziționat față în față cu ultima adolescentă nedescoperită încă. — Erica Brown?! am strigat eu deodată, uluită, privind către ființa ciudată din zid. Acea Erica Brown pe care o cunoaște întreaga lume? Cea mai bogată fată din State care se trage dintr-o familie regală? Vrei să spui că o să am de-a face din nou cu o fată nesuferită? Mi-a fost destul cât timp am pierdut cu adolescente răsfățate și alintate asemeni ei. Toți cunosc ce caracter impertinent posedă. Și de ce, mă rog, ați plasat-o la mijloc? De ce anume ea va avea în mâini cheia care deschide porțile dintre cele două lumi? Pentru că e bogată? Acesta nu e un rezon.

Noi nu alegem oamenii în funcție de starea materială sau statutul lor social. Contează o unică latură: disperarea profundă și dorința nestăvilită de a se cufunda într-un somn veșnic. Erica este cea care râvnește cel mai mult spre un vis neconținut. Ea adoarme mereu cu speranța că zorii dimineții nu îi vor mai deschide pleoapele.

— Ce gânduri suicidale, am pronunțat eu pe un ton sinistru, fiind incapabilă să înțeleg cauza unei asemenea năzuințe a unei tinere a cărei viață părea perfectă.

Nu te exprimi corect, dragă, ea își dorește mai mult decât oricine să trăiască, însă departe de realitatea cruntă.

— Sticla ei este și ea fărâmițată. Ce suferințe poate să-ți aducă o viață în care nu duci lipsă de nimic?

Răspunsul la această întrebare îl vei descoperi singură la timpul convenit. Nu judeca, nicidecum, după aparențe, nimeni nu cunoaște ce se ascunde în interiorul tainic și ferit de lume al cugetului omenesc. Nu cataloga toate persoanele bogate la fel doar din cauza experienței nefericite care te-a făcut să nutrești ură pentru cei mai înstăriți.

După aceste cuvinte, acel păr lung, roșcat închis și acei ochi căprui gânditori mi s-au înfipt în inimă. Erica mi-a lăsat o urmă adâncă în suflet, dintr-un motiv neclar. Simțeam înăuntrul meu că tenul ei alb și gingaș ca petalele unui crin era doar o mască ce ascundea un foc mistuitor care o ardea în adâncuri. Dar mai aveam și o presimțire ciudată că destinul ei o duce pe o cale mult mai grea

avea aspectul unui melancolic, a unui poet. „Drăguț”, a răsunat în ecoul gândurilor mele. Următoare operă de artă aparține unui alt adolescent, Adam Hill. Grimasa pe care și-a pus-o pe față m-a făcut fără să vreau să râd în hohote - lucru ciudat pentru că nu îmi încălcam prea lesne pasivitatea obișnuită. Pe lângă această schimonoseală amuzantă, pe care cred că deseori o mima, i-am remarcat părul brunet ciufulit și culoarea verde a irisului care abia-abia se întrezărea în ochii lui mijiiți și, în același timp, zâmbitori. Totuși, nuanța era extrem de intensă și aceasta se observa fără prea multă încordare. Era o bucurie falsă și acel verde accentuat trăda acest lucru. Este inexplicabil faptul cum am reușit să citesc ceea ce el spunea fără cuvinte. O atracție incertă m-a împus să-i ating chipul, dar îndată ce am făcut-o, o crăpătură din oglindă mi-a rănit degetul.

— Ce-i asta? m-am adresat eu speriată unui obiect neînsufletit, dar de fapt vorbisem cu „lumea viselor” care m-a și adus în acel loc.

Apărătoarea nu are voie să se atingă de întruchiparea vieții lor acestor cinci adolescenți. Ți-ai înțepat degetul, fiindcă prea multe crăpături brăzdează aceste oglinzi.

A fost răspunsul pe care l-am citit pe peretele din dreapta mea.

— Ce înseamnă ele? Sunt într-adevăr atât de numeroase, încât trăsăturile fețelor lor par vag conturate.

Momentele care le-au pricinuit durere.

„Atât de mult au suferit?”, mi-am zis în sinea mea. „La fel ca și mine... Noi toți eram niște tineri captivi în plasa noduroasă a nenorocirii.”

Am lăsat în urmă băiatul vesel și, totuși, necăjit. Dar dinaintea ochilor mi-a răsarit încă un tânăr. Avea o înfățișare obișnuită, nu pot să spun că avea trăsături ieșite din comun, era doar un copil simpatic cu păr brunet și ochi albaștri. Însă, cu toate acestea, avea ceva special, ce te fermeca, emanând o aură care te făcea să nu-i uiți chipul în veci. Poate seriozitatea și răceala aparentă din privire, ascunzând în ea note răzlețe de blândețe și empatie, constituia motivul pentru care te simțeai atras. Avea carismă cu siguranță și am apreciat încântată această calitate a lui. „Ryan Fos-

ter”, am mângâiat ușor literele de pe plăcuța de lemn. Apoi m-am poziționat față în față cu ultima adolescentă nedescoperită încă. — Erica Brown?! am strigat eu deodată, uluită, privind către ființa ciudată din zid. Acea Erica Brown pe care o cunoaște întreaga lume? Cea mai bogată fată din State care se trage dintr-o familie regală? Vrei să spui că o să am de-a face din nou cu o fată nesuferită? Mi-a fost destul cât timp am pierdut cu adolescente răsfățate și alintate asemeni ei. Toți cunosc ce caracter impertinent posedă. Și de ce, mă rog, ați plasat-o la mijloc? De ce anume ea va avea în mâini cheia care deschide porțile dintre cele două lumi? Pentru că e bogată? Acesta nu e un rezon.

Noi nu alegem oamenii în funcție de starea materială sau statutul lor social. Contează o unică latură: disperarea profundă și dorința nestăvilită de a se cufunda într-un somn veșnic. Erica este cea care râvnește cel mai mult spre un vis neconținut. Ea adoarm mereu cu speranța că zorii dimineții nu îi vor mai deschide pleoapele.

— Ce gânduri suicidale, am pronunțat eu pe un ton sinistru, fiind incapabilă să înțeleg cauza unei asemenea năzuințe a unei tinere a cărei viață părea perfectă.

Nu te exprimi corect, dragă, ea își dorește mai mult decât oricine să trăiască, însă departe de realitatea cruntă.

— Sticla ei este și ea fărâmițată. Ce suferințe poate să-ți aducă o viață în care nu duci lipsă de nimic?

Răspunsul la această întrebare îl vei descoperi singură la timpul convenit. Nu judeca, nicidecum, după aparențe, nimeni nu cunoaște ce se ascunde în interiorul tainic și ferit de lume al cugetului omenesc. Nu cataloga toate persoanele bogate la fel doar din cauza experienței nefericite care te-a făcut să nutrești ură pentru cei mai înstăriți.

După aceste cuvinte, acel păr lung, roșcat închis și acei ochi căprui gânditori mi s-au înfipt în inimă. Erica mi-a lăsat o urmă adâncă în suflet, dintr-un motiv neclar. Simțeam înăuntrul meu că tenul ei alb și gingaș ca petalele unui crin era doar o mască ce ascundea un foc mistuitor care o ardea în adâncuri. Dar mai aveam și o presimțire ciudată că destinul ei o duce pe o cale mult mai grea

și anevoioasă, chiar dacă încă nu am aflat istoria celor cinci prieteni. Mi-am coborât privirea în pământ de parcă acolo aş fi găsit vreo explicație. Mi-era frică să deschid paginile unor cărți atât de tragice, iar teama că mă voi ciocni de ceva de-a dreptul răscolitor mă făcea să mă îndoiesc de faptul că i-aş fi putut conduce pe acești adolescenți spre lumea viselor. M-am oglindit încă o dată în privirile lor cuprinse de tristețe și am încuviințat cu o voce hotărâtă: — Sunt de acord, acum am un singur vis: să-i salvez și să le readuc zâmbetul pe buze...

De multe ori îmi vine să plâng, să strig și să blestem, fiindcă sortile noastre sunt pătate de culoarea neagră a nenorocirii, însă eu încă mai pot să rabd atâta timp cât nu sunt chinuită de insomnii.

2

Strigătul viorii

Erica

Mulți consideră somnul o pierdere de timp, iar atunci când sunt nevoiți să adoarmă privesc înapoi cu regret la ziua ce s-a scurs asemenea unui râu cu apă lină. Însă pentru noi viața începe să prindă culoare abia noaptea, atunci când închidem ochii, un amalgam de imagini se dezlănțuie din nimic și în mijlocul lor se formează tabloul zâmbetelor noastre care poate fi immortalizat doar în vise. E trist să înșir astfel de rânduri ca o mărturie a propriei conștiințe, însă acesta este adevărul, și gândul că somnul reprezintă pentru noi nu doar o necesitate vitală, ci sensul vieții, mă face să simt un nod puternic în gât și să îmi aud bătăile dominante ale inimii... Oare durerea aprigă și doliul care ne-au înconjurat destinele au fost firul ce ne-a unit sufletele și a format această legătură strânsă? Toți cinci avem aceeași dorință de a menține mereu viu în noi universul viselor. Acest lucru fiind imposibil, nu ne rămâne decât să îndurăm totul cu dinții scrâșnind de indignare și pumnii strânși de furie. O singură consolare e capabilă să ne mai țină în picioare pe marginea prăpastiei – faptul că noaptea vom revedea clipele feerice ce ne dăruiesc fericirea. De multe ori îmi vine să plâng, să strig și să blestem, fiindcă sorțile noastre sunt pătate de culoarea neagră a nenorocirii, însă eu încă mai pot să rabd atâta timp cât nu sunt chinuită de insomnii...

— Erica, coboară imediat la parter, s-a auzit vocea stridentă a mamei care mi-a întrerupt frământările tulburătoare în care mă afundam prea des la vârsta mea.

Tresărind de fiecare dată când îmi vorbea, am încercat să mă reculeg și să-i dau ascultare cât mai repede cu putință, pentru că maică-mea sigur nu era predispusă să aștepte nici măcar un minut mai mult. Am pășit scările cu o frică enormă în suflet, astfel încât simțeam aprig tremuratul mâinilor și senzația de curent electric ce îmi imobiliza fiecare părțică a trupului meu vulnerabil. Teama mi-a acoperit privirea cu un văl de ceață ce a făcut ca obiectele din jur să se multiplice și să se contopească într-o grămadă mare de lucruri incerte. Această orbire temporară a făcut să-mi alunece piciorul pe suprafața netedă și să cad pe podeaua rece din capătul scărilor, rănindu-mi nemilos genunchii. Câteva secunde am stat jos, analizându-mi picioarele și încercând să-mi recapăt echilibrul necesar pentru a-mi continua drumul care părea nesfârșit. Însă, înainte să-mi pun planul în aplicare, cu inima împietrită de groază, am auzit pașii apăsați, îndreptându-se în direcția mea. Sufletul mi-a înghețat îndată atunci când ea s-a oprit în fața mea și a început să scoată un oftat plin de insatisfacție provocat de neîndeplinirea mea. Mi-era frică să dau ochii cu ea, fiindcă știam că voi ceda în fața indiferenței ei cumplite, care nu îi părea niciodată chipul. Cunoșteam prea bine că suferințele exterioare și interioare care mă acaparau de prea multe ori nu însemnau nimic pentru această femeie, pe care nu pot să o numesc mamă, ci le catalog drept niște probleme nesemnificative ale vârstei adolescente. Însă chiar dacă mi-era silă de expresia feței ei, aceasta mi-a ridicat împotriva voinței mele bărbia și m-a impus să-i înfrunt privirea ucigătoare ce mă studia din cap până în picioare. Mi-a dăruit un rânjet plin de dispreț și m-a apăsat cu palma intenționat pe genunchii acoperiți de zgârieturi, încât fără să vreau am icnit de durere.

— Ridică-te, mi-a aruncat ea fără pic de afecțiune.

I-am îndeplinit îndată ordinul, fiindcă știam că dacă nu-i voi da ascultare, mă va pedepsi necruțător. Ea nu folosea niciodată violența fizică, ci mă nimicea întotdeauna cu presiuni verbale, lipsite de înjurături, și totuși ascuțite asemenea unor sulite ce te străpung până în adâncuri.

— Ce s-a întâmplat, mamă? am întrebat eu cu vocea sugrumată de emoție.

— Ce s-a întâmplat? m-a imitat ea cu ironie și indignare în glas. Așa vorbești tu cu femeia care ți-a dat viața? Ce întrebare stupidă! E nevoie să se întâmple ceva neobișnuit ca eu să-mi chem fiica? Am vrut să luăm cina împreună, pentru că sunt mama ta și îți dedic ție această mică parte din timpul meu liber. Însă tu ai reușit doar într-o clipită să-mi provoci iritare. Pentru a-ți răscumpăra greșeala, îmi vei cânta melodia pe care o studiezi acum la vioară, iar dacă nu mă vei impresiona, nu vei primi astăzi nici cea mai mică firimitură de pâine.

Ce cuvinte aranjate cu grație într-un discurs care poate fi apreciat la cel mai înalt nivel. Ce manieră de a vorbi măsurat, echilibrat, redată mereu pe un ton calm, liniștit, tandru care ar fi încălzit urechea oricui. Categoria socială din care făcea parte nu-i permitea să-și expună gândurile decât sub această formă. Dacă nu am fi fost cine suntem, probabil că m-ar fi acoperit cu înjurături și m-ar fi snopit în bătai violente, într-atât de puternică îi era ura față de mine. Totuși, indiferent cât de calculat i-a fost monologul, știu că dincolo de această eleganță interpretată cu atâta falsitate, se ascunde monstrul care îmi torturează zilele și mă face să iubesc nopțile și visele, în care ființa ei, pur și simplu, nu există. Eu nu i-am reproșat nimic, fiindcă știam că e în zadar să lupt cu acest munte uriaș de neclintit, ci i-am dat, imediat, ascultare, uitând de zgârieturile ce mi-au acoperit genunchii și de orgoliul demult strivit sub talpa groasă a pantofului ei.

Am alergat grăbită către camera predestinată orelor de muzică, în ciuda faptului că abia mă mișcam din cauza usturimii îngrozitoare. Am căutat zăpăcită printre instrumentele înșirate ca la expoziție și am respirat ușurată când am găsit ceea ce îmi trebuia. M-am întors cu aceeași viteză mărită, deoarece așteptarea îi provoca și mai multă insatisfacție mamei mele. Am scos cu precauție din cutie vioara, pentru a nu defecta ceva, și am acordat-o cât se putea de rapid. Am tras o gură de aer pentru a-mi aduna toate gândurile și a mă concentra. Am luat arcușul și am trecut cu el ușor peste corzile viorii, scoțând un sunet prelung ca un început de sonată. Notele ce ieșeau la atingerea mâinii mele răsunau desparte în spațiul imens al încăperii, fiindcă eram privată de senti-

mente, iar această ocupație nu trezea nimic în sufletul meu obosit, epuizat de acuzații și critici fără sens. Nu am reușit să ajung nici la jumătate de piesă, că femeia care mă asculta s-a ridicat frustrată și mi-a îndepărtat brațul de pe instrument. Reflecția nedumerită a chipului meu s-a oglindit în irisul albastru ca apa mării al acestui tiran înspăimântător, ce mă devora din priviri cu cruzime și asprime. O secundă am stat înmărmurită de frică și i-am ascultat respirația îngreunată, observând că se abține cu greu să-și controleze emoțiile.

— Acum îmi permiți să plec? am pronunțat eu foarte încet cu glas răgușit.

Însă, odată ce i-am pus această întrebare care s-a eliberat din sufletul meu mai mult din cauza presiunii la care eram supusă, am regretat instantaneu, dar nu puteam să-mi retrag vorbele înapoi. A fost atât de afectată de ceea ce am zis, încât, îndată și-a pierdut stăpânirea pe care cu o rezistență nemaipomenită și-o impunea propriei ființe. Și-a mușcat cu putere buza în speranța că nu va permite vulcanului ce mocnea să erupă și să mistuie cu lava lui totul în jur. Din cauză că peste tot existau urechi dornice să divulge presei orice pas ce poate fi considerat greșit pentru o divă, ea era nevoită să-și controleze emoțiile. Doar că această încercare a suferit un dur eșec, atunci când am încercat să plec fără voie de lângă ea. Corpul nu-și mai asculta stăpâna și ea era incapabilă să-și rețină mișcările ce o duceau spre pragul nebuniei. Cu o mânie de nedescris mi-a smuls vioara din brațe și a aruncat-o în direcția ușii de la intrare cu o putere ce părea că nu putea să-i definească ființa atât de delicată. Vioara s-a izbit cu forță de metalul tare și a căzut deteriorată pe covorul moale de alături. S-a destrămat în câteva părți asemenea firelor ce se desprind din ață. Strunele ce altădată emiteau sunete încântătoare s-au rupt, mecanismul fiind acum practic imposibil de reparat. Șocul produs de acțiunea imprevizibilă a mamei mele a făcut să-mi înghețe și cea mai mică particulă a corpului. M-am preschimbat într-o statuie de piatră care nu reușea decât să immortalizeze, iar și iar, imaginea unui obiect fărâmițat în bucăți, ca piesele unui puzzle ce nu vor mai putea fi unite niciodată la loc.